

понѣкогашъ и по-голъми отъ тѣхъ; като си помислишъ, че такива миpове сж хилѣди и милионе въ нашата вселенна; най-послѣ, като си помислишъ, че освѣтъ тия видими миpове има още и много други невидими, — то човѣческиятъ умъ са умоpява и не желае вече да мисли, уплашва са да мисли. И човѣкъ са вече убѣждава, че тука нѣма ни мѣра, ни числа, ни смѣтки...

КАКЪ СЖ ХОРАТА СИЧКОТО ТОВА РАЗУЗНАДЕ.

Когато азъ захванахъ да размишлявамъ колко различни свѣтила има въ нашата вселенна, когато захванахъ да размишлявамъ за величината на сѣкоя изъ тѣхъ, и когато си вжобразихъ колко мѣсто е потрѣбно за сичките тия свѣтила, то главата ми са зашемеди, и азъ магнахъ съ ржката си и затворихъ си очите. Не видѣхъ даже, че сие вече дошле въ градътъ, не щехъ и да вида, ако г. Алексѣвичъ да ма не хласнеше съ лажътътъ. Гледамъ, — кжщи голѣми, хора много, улици калдаржмени... Въ това време азъ помислихъ, че сжнувамъ, и изведнашъ заборавахъ за небесните свѣтила. Запрехме са при една гостеприемница